

Двапут поновљена лаж постаје – "анализа"

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 07 јул 2009 16:51

Када дајем храну сиротињи, називају ме свецем. Када питам зашто сиротиња нема хране, називају ме комунистом.

Елдер Камара, бразилски бискуп

Ударни новинарски грубијан Друге Србије, уредник Интернет гласила "Е новине" Петар Луковић, објавио је прошле недеље на том сајту документ који је саставио још пре седам година, а у којем се бави српском медијском сценом из периода распада Југославије. Представљен као "Анализа припремљена за међународну конференцију о медијима у экс-СФРЈ, одржаној 2002. године у Холандији", документ је драгоцен доказ да се демонска слика о Србима и њиховој држави – слика која кружи светом већ две деценије, а која је темељ садашње, погубне политичке и друштвене ситуације – најчешће шаље управо из Београда.

Од нациста наовамо

Луковић већ првим реченицама (у стилу који је потпуно некарактеристичан за њега – нигде псовки!), износи тешке оцене на рачун српског друштва и његових институција:

"Трагични серијал помахниталог национализма, шовинизма и православног фашизма – започет популистичком пропагандом по обрасцима Српске Академије Наука и Уметности (Меморандум), а настављен садејством Цркве и Војске – не би био могућ без незапамћене медијске манипулације која је годинама ескалирала у есенцијални, славодобитно-ратни говор мржње какав се на просторима Европе није чуо још од нацистичких времена."

За оне са јефтинијим улазницама, Луковић свако мало понавља грозоморан приказ деловања српских медија. У једном пасусу тако тврди:

Двапут поновљена лаж постаје – "анализа"

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 07 јул 2009 16:51

"Медији су стварали и створили уверење (до данашњег дана ничим непомућено) да исказивати мржњу према припадницима несрпских народа (Хрватима, Муслиманима, Македонцима, Албанцима, Словенцима) представља Слободу Говора, да убиство не-Србина који јавно демонстрира своје противљење политици не представља злочин који се мора истражити и починилац казнити, да је право несрпских народа бивше СФРЈ на сувереност у својим републикама мање од права на сувереност, како у Србији тако и у осталим републикама СФРЈ у којима живе етничке српске заједнице, да право уопште а посебно међународно јавно и хуманитарно право – немају вредност по себи, већ да су вредни само онолико колико позивање Милошевићевог режима на њега доприноси остварењу српског националног програма и очувању власти режима."

Превасходну пажњу Луковић посвећује дневном листу "Политика", односно његовој рубрици "Одјеци и реаговања", у којој су од 1988. до 1991. објављивани коментари читалаца. Од хиљада писама, издвојио је десетак која ваљда најверније одсликавају ауторово гледиште да су тих година државни медији подстрекивали међунационалну мржњу, ксенофобију, шовинизам, па и ратне злочине. На једном месту, Луковић оцењује да је "Политика одлично обавила посао":

"Албанци су приказани као дивља, племенска скупина, неспособна за било шта сем за размножавање; Хрвати су приказани као неоусташе, фашисти, жељни да све Србе још једном покољу и истерају с `вековних огњишта`; Словенци су приказани као хладни, цинични и себични, заборавни да се сете српске помоћи током Другог светског рата; Муслимани су приказани као исламисти, као прљава секта која сања о Џихаду, незахвални према Србима из чијег су `генетског кода` произашли."

Етикета је из раја изашла

Цео Луковићев спис заправо је велика показна вежба етикетирања, омиљене научне дисциплине Друге Србије. Обилатим коришћењем појмова као што су фашизам, нацизам, национализам, шовинизам и остале "врлине", аутор као да покушава да прикрије очигледну чињеницу: да у примерима које наводи, дакле, које је сам изабрао као најупечатљивије, нема ама баш ничега што би поткрепило већину његових претешких осуда!

У писмима из "Одјека и реаговања" које Луковић преноси не може да се нађе позив на насиље над другим народима. Или, далеко било, оправдање за убиство нелојалног

Двапут поновљена лаж постаје – "анализа"

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 07 јул 2009 16:51

не-Србина. Нема чак ни озлоглашеног "говора мржње", чија ни најрастегљивија дефиниција не би обухватила ове "Одјеке и реаговања". Једини од грехова што их Луковић набраја који је присутан у цитираним писмима, јесте претерано величање Слободана Милошевића и његовог режима. Славопојке на рачун бившег председника, поготово са ове временске дистанце и после свих поразних плодова Милошевићевог политичког апарата, заиста делују патетично, наивно и будаласто. Али: 1) ништа нису јадније од беспризорне глорификације Зорана Ћинђића којој смо изложени протеклих шест година; 2) ретко је који режим имун на такву пропаганду у медијима које контролише, а посебно режими који тек преузимају руковођење државом, што је Милошевићев и био у периоду који Луковић обрађује; 3) у крајњем случају, те славопојке нису проузроковале било какве злочине (осим ако се свака подршка Милошевићу не доживљава као подршка евентуалним злоделима које су његове структуре починиле, али то је много клизав терен, јер онда су, рецимо, амерички медији и њихови читаоци који су на било који начин подржали Џорџа Буша одговорни за Ирак, Авганистан, Гвантанамо, Абу-Граиб...)

Исто тако, могли бисмо да упоредимо "Одјеке и реаговања" из "Политике" које Луковић посматра под лупом, са "одјецима и реаговањима" на сајту који он уређује. "Е новине", као и већина Интернет адреса, објављује коментаре посетилаца. Тамошње коментаре, који врло често позивају на физичку ликвидацију Срба, недавно је осудио чак и Теофил Панчић, иначе пословично неосетљив на било какву агресију према Србима. Наиме, Слободан Антонић је на овом сајту написао текст ["Да ли је и ово `говор мржње`?"](#), у којем је цитирао неке коментаре посетилаца "Е новина" од којих поштеном човеку може само да се смучи интернет, а Панчић је недуго затим у редовној колумни у "Времену" урадио нешто незамисливо – сложио се с Антонићем! (Додуше, обећао је да је то само овај пут и никад више, ваљда да му на том слагању не би превише замерили они који су можда већ љути на њега због јавне расправе с Ненадом Прокићем.)

Свако ко би поредио "Одјеке и реаговања" из Милошевићеве "Политике" са порукама посетилаца "Е новина", неминовно би се запитао одакле уеднику овог другог гласила морално право да напада прво.

Погубне последице

Луковићев документ, међутим, није само морално накарадан. То би била довољна квалификација када би његов утицај био ограничен на читаоце "Е новина". Луковићева "анализа", међутим, припремљена је за "међународну конференцију о медијима у экс-СФРЈ, одржаној 2002. године у Холандији". Аутор не наводи да ли је она само

Двапут поновљена лаж постаје – "анализа"

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 07 јул 2009 16:51

припремљена за тај скуп, или је тамо и прочитана, али сва је прилика да се није узалуд трудио, односно, да су учесници конференције били упознати с њом.

Ту долазимо до погубних последица овог писанија, које оптужује не само Милошевићеву власт, него и васколику српску јавност, да је огрезла у "православном фашизму": презентовано је на међународном скупу! Ово надасве злонамерно штиво, у којем су Срби и Србија оцрњени много горе него што је Добрица Ћосић икада и помислио о Албанцима, читали су неки странци који, ма каква да је била конференција, сигурно нису без "специфичне тежине" у својим државама, а свакако да су значајни за моћне западне медије. Овај документ управо показује због чега Срби морају да стрепе сваки пут када Луковић и његови истомишљеници пређу границу.

Слику о Србима као народу склоном митоманији, мегаломанији, етничком чишћењу, шовинизму, фашизму и другим екстремизмима, јуришници Друге Србије најпре су створили на основама титоистичког једноумља, а онда је и ширили по западном свету. Као да није довољна штета то што нас сатанизују одавде, за домаћу употребу, или што државни секретар Марко Караџић учествује на трибини "Сребреница: 14 година геноцида" коју организује "Пешчаник", тек, Луковић и њему слични неуморно покушавају да дођу до публике и у иностранству. На жалост, често и успевају. Нема везе то што "докази" које нуде о злочиначком карактеру српског друштва, попут ове Луковићеве "анализе", у суштини негирају сами себе. Важно је да нуде многобројне етикете – клерофашисти, нацисти, ратни злочинци – које се после целој држави обијају о главу.

Колико је у савременој цивилизацији лако етикетирати било кога, па и целу нацију, схватио је и бразилски бискуп Елдер Камара, чија је најпознатија изрека наведена на почетку овог текста. За невољу, схватили су то и Луковић и његови саборци, па на етикетирању Срба живе већ две деценије.

Не би вероватно никога зачудило да су исто схватили и у Тужилаштву за ратне злочине, после чије је намере да истражују и процесуирају српске новинаре Луковић ваљда и добио жељу да објави "анализу" коју је правио пре седам година. Само што Тужилаштво, поред етикете, може да прилепи и једну не баш пријатну правну последицу – тужбу. Ако на извештавање српских медија гледају исто овако злоћудно као и Луковић (кога су, подсетимо се, државни органи већ једном били ангажовали да истражује ко је то медијски инспирисао атентат на Ћинђића), ускоро ћемо од етикете, преко тужбе, стићи и до последњег чина: пресуде.